

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Oulíkové a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Martiny Kotouček Mikoláškové ve věci

žalobce: **Mgr. P. K.**,
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Davidem Oplatkem,
se sídlem Buzulucká 678/6, Praha,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**,
se sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2021, č. j. 086036/2021/KUSK,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Černošice (dále jen „stavební úřad“) ze dne 24. 2. 2021, č. j. MUCE 21589/2021 OSU, jímž stavební úřad zamítl žádost žalobce o vydání dodatečného povolení na stavbu „*stavba pro rodinnou rekreaci*“ na pozemku parc. č. XA v kat. území X (dále jen „stavba“).
2. Žalobce předně namítl, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nedostatečně zabýval tím, že žalobce postupoval při stavbě s nejlepším vědomím a legitimním očekáváním. Stavba nestojí osamoceně v těsné blízkosti lesa, nýbrž se nachází mezi dalšími pozemky, na kterých je rovněž výstavba chat. Tyto chaty se stejně tak nacházejí v ochranném pásmu

lesa, tedy z pohledu správního orgánu v nezastavitelné oblasti. Žalobce poukázal na souhlasné stanovisko sp. zn. S-MUCE 32498/2019 OŽP/Ska k nedalekému pozemku parc. č. XB v k. ú. X. Toto stanovisko bylo vydáno dne 12. 6. 2019, a to k realizaci obdobné stavby, jako je stavba žalobce. V tomto stanovisku nebylo ze strany orgánu státní správy lesů poukazováno na preventivní povinnost, přičemž nepovolení stavby by úřad považoval za nepřiměřené. Naopak v případě stavby žalobce toto poměřováno není a naopak je zde tendenčně vykládán požadavek absolutní výškové bonity v neprospěch žalobce. Tímto postupem (vydáním odlišných stanovisek ke srovnatelným stavbám) bylo rovněž porušeno právo žalobce na rovné zacházení a zákaz diskriminace.

3. Žalobce dále namítl, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že ačkoliv žalobce podal obsáhlé odvolání, žalobcem popsané skutečnosti nebyly důvodem pro zamítnutí žádosti stavebním úřadem. Na základě uvedeného se žalovaný rozhodl na všechny body odvolání nereagovat. Žalobce má za to, že se k jednotlivým bodům vyjádřil zcela adekvátně a přiléhavě. Naopak žalovaný se zcela libovolně rozhodl jeho argumentaci ignorovat a nepřezkoumat stěžejní tvrzení ve věci žádosti žalobce, čímž byla porušena zásada dvojinstančnosti řízení. Žalovaný rovněž poukazuje na údajnou řadu skutečností, které mají být v rozporu s prokázanou skutečností, přičemž pouze cituje odvolání žalobce, aniž by uvedl důkazy vyvracející jeho tvrzení.
4. Žalobce rovněž namítl, že rozhodnutí o dodatečném povolení je zatíženo vadou při zpracování závazných stanovisek. Vzhledem k tomu, že proti závazným stanoviskům neexistuje v právní úpravě možnost procesní obrany, je správní orgán povinen přezkoumat závazná stanoviska v řízení o věci samé a zajistit žalobci právo na spravedlivý proces. V napadeném rozhodnutí však nebylo dostatečně přihlédnuto k tvrzením uváděnými žalobcem zpochybňujícím vydaná závazná stanoviska. Žalovaný vyzval nadřízené správní orgány k potvrzení či změně závazných stanovisek. V odůvodnění rozhodnutí je dále uvedeno, že oba nadřízené správní orgány obě rozporovaná závazná stanoviska potvrdily, aniž by byl zjevný postup při posuzování zákonnosti vydaných závazných stanovisek. Takovým způsobem se žalovaný nemůže zprostit vlastní odpovědnosti zavazující ho k přezkoumání negativních závazných stanovisek v rámci odvolání a přezkoumání všech podkladů pro vydání rozhodnutí. Závazná stanoviska, jež jsou podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, by měl zkoumat sám správní orgán rozhodující ve věci samé, a to včetně vyžádání si spisové dokumentace pojící se s rozhodováním o závazných stanoviscích. Jen takovým způsobem může být zajištěna zákonnost celého správního řízení a správního rozhodování.
5. Žalobce dále rozsáhle brojil proti závaznému stanovisku orgánu státní správy lesů ze dne 1. 2. 2021, č. j. MUSE 6663/2021/OZP/L/Mi. Uvedl, že příslušným orgánem byla zcela opomínuta skutečnost, že v dané lokalitě se nachází celá řada staveb. Na základě této skutečnosti nabyl žalobce legitimního očekávání, že si může na svém pozemku zrekonstruovat chatu, stejně jako ostatní vlastníci pozemků. Vzhledem k tomu, že ve stejných věcech má být rozhodováno stejně, žalobce očekával, že i v jeho případě nebude mít orgán životního prostředí zákonné (ani jiné) důvody pro vydání negativního závazného stanoviska. Závazným stanoviskem nebyly dostatečně zhodnoceny konkrétní skutkové okolnosti případu zahrnující zejména vliv ostatních staveb na funkci lesa, jakož i možné ohrožení samotné stavby, které je stejné jako u ostatních staveb. Toto nedůvodné rozdílné rozhodování je zcela v rozporu se základními zásadami správního řízení.

6. Konečně žalobce namítl nesrovnalosti při vydání závazného stanoviska orgánu územního plánování, jelikož orgán územního plánování uvedl, že politika územního rozvoje České republiky ani nadřazená územně plánovací dokumentace, zásady územního rozvoje, nevymezují na dotčených pozemcích žádný záměr, který by byl s navrhovaným záměrem v rozporu. Stejně tak úplná aktualizace územně analytických podkladů ORP Černošice, která proběhla k 31. 12. 2016 neeviduje na dotčených pozemcích žádné záměry, které by byly v rozporu s žalobcem navrhovaným záměrem. Přesto však označil stavbu jako rozpornou s územním plánem.
7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě argumentoval obdobně jako v napadeném rozhodnutí.

Obsah správního spisu

8. Dne 24. 9. 2020 podal žalobce žádost o dodatečné povolení stavby, kterou dne 3. 2. 2021 doplnil. K doplnění žádosti byla mimo jiné předložena negativní závazná stanoviska orgánu územního plánování a orgánu státní správy lesů. Podle nesouhlasného závazného stanoviska orgánu územního plánování ze dne 15. 12. 2020, č. j. MUCE 165197/2020 OUP, je stavba v rozporu s územním plánem obce Třebotov, který v dotčené lokalitě zakazuje výstavbu nových objektů. Podle nesouhlasného závazného stanoviska orgánu státní správy lesů ze dne 1. 2. 2021, č. j. MUCE 6663/2021 OZP/L/Mi, je stavba nepřipustná pro rozpor se zájmem na ochraně lesa a lesního hospodaření, přičemž orgán státní správy lesů v podstatné části odkázal na dřívější nesouhlasná závazná stanoviska k téže stavbě z let 2018 a 2019.
9. Dne 24. 2. 2021 vydal stavební úřad rozhodnutí, jímž žádost žalobce o dodatečné povolení stavby zamítl. V odůvodnění stavební úřad uvedl, že důvodem pro zamítnutí žádosti jsou nesouhlasná závazná stanoviska orgánu územního plánování a orgánu státní správy lesů.
10. Proti rozhodnutí stavebního úřadu podal žalobce odvolání v podstatných rysech obdobné podané žalobě. Vzhledem k tomu, že odvolání směřovalo především proti obsahu závazných stanovisek orgánu územního plánování a orgánu státní správy lesů, požádal žalovaný nadřízené orgány o potvrzení či změnu těchto závazných stanovisek. Dne 10. 5. 2021 nadřízený orgán územního plánování prvostupňově negativní závazné stanovisko potvrdil, přičemž se ztotožnil s jeho závěry. K argumentaci žalobce uvedl, že konstatování orgánu územního plánování politika územního rozvoje České republiky ani nadřazená územně plánovací dokumentace, zásady územního rozvoje, nevymezují na dotčených pozemcích žádný záměr, který by byl s navrhovaným záměrem v rozporu, je správné, avšak záměr byl posuzován také z hlediska souladu s územním plánem Obce Třebotov, s nímž v souladu není. Dne 24. 5. 2021 nadřízený orgán státní správy lesů prvostupňově negativní závazné stanovisko potvrdil. V odůvodnění předně uvedl, že žalobci bylo již negativní závazné stanovisko vydáno opakovaně. K odvolacím námitkám pak uvedl, že skutečnost, že se v okolí posuzované stavby nachází i jiné objekty v blízkosti lesa, není relevantním argumentem ve prospěch souhlasu, jelikož patrně vznikly v jiném právním prostředí. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 1 As 2/2018-37. Dále uvedl, že dohoda o vzdání se práva náhrady škod uzavřená mezi žalobcem a vlastníkem lesa nemůže vlastníka lesa zprostit povinností dle § 22 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích, ve znění pozdějších předpisů. K námitce, že orgán státní správy lesů

udělil souhlasné stanovisko k jiné stavbě, která je rovněž blíže lesu než připouští kritérium absolutní výškové bonity, uvedl, že stavba pro níž bylo uděleno souhlasné stanovisko, se nachází ve svahu pod lesem a nemůže reálně negativně působit na les. Dřeviny s vyšší absolutní výškovou bonitou se nacházejí až hlouběji v lese, čímž je jejich pád na stavbu (a s ním spojená případná aktivace § 22 lesního zákona) v podstatě vyloučen. Nejedná se tedy o skutkově obdobný případ. Stavba žalobce umístěná cca 10 m od okraje lesa nesplňuje odstup od lesa ani ve vzdálenosti odpovídající hodnotě absolutní výškové bonity dřevin dorůstajících se v dané lokalitě nejnižších výšek.

11. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. V odůvodnění uvedl, že žalobce zkreslujícím a zavádějícím způsobem vytrhuje z kontextu jednotlivé věty z odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu i z potvrzení závazných stanovisek nadřízenými správními orgány a zcela ignoruje jednoznačně formulované odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu a potvrzení závazných stanovisek. Zdůraznil, že obsáhle popisuje skutečnosti, které nejsou důvodem zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby, a k důvodům uvedeným stavebním úřadem se nevyjádřil, proto žalovaný nebude na všechny body odvolání jednotlivě reagovat. Zdůraznil, že v projednávané věci se jedná o odstranění rekreační chaty původní a nepovolenou výstavbu nové rekreační chaty na zcela jiném místě, což je v rozporu s územním plánem obce Třebotov, jak je uvedeno v závazném stanovisku orgánu územního plánování.

Posouzení věci krajským soudem

12. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené, přičemž shledal, že se jedná o žalobu věcně projednatelnou. Ve věci rozhodoval bez jednání, jelikož účastníci vyslovili s takovým postupem souhlas ve smyslu § 51 s. ř. s.
13. V dalším kroku již soud přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Jelikož žalobce nepadal rovněž závazná stanoviska orgánu územního plánování a orgánu státní správy lesů, přezkoumal soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů rovněž tato stanoviska.
14. Úvodem soud pokládá za nezbytné vyjádřit k povaze závazných stanovisek a jejich přezkumu ve správním a soudním řízení.
15. Podle § 149 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů je závazné stanovisko úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.
16. Podle § 149 odst. 6 správního řádu jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.
17. Podle § 149 odst. 7 věty první správního řádu jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.

18. Z výše uvedeného vyplývá, že správní orgán rozhodující ve věci samé (v projednávané věci stavební úřad) není oprávněn samostatně posuzovat oblast „pokrytou“ závazným stanoviskem, naopak obsah závazného stanoviska je pro něj závazný a je povinen z něj vycházet. Pakliže je ve věci k určitému záměru vydáno negativní závazné stanovisko dotčeného orgánu, správní orgán žádost bez dalšího zamítne. Ustanovení § 149 odst. 6 je přitom vyjádřením zásady procesní ekonomie, jelikož negativní závazné stanovisko předurčuje rozhodnutí správního orgánu ve věci samé a další dokazování by na tom nemohlo již nic změnit – jeho provádění by tedy bylo neúčelným. Pokud pak účastník ve svém odvolání zpochybňuje zákonnost a správnost závazného stanoviska, není odvolací správní orgán oprávněn posoudit tuto otázku sám, nýbrž je povinen obrátit se na správní orgán nadřízený orgánu, který závazné stanovisko vydal. Nadřízený správní orgán pak závazné stanovisko přezkoumá a buďto jej potvrdí, nebo změní. Závěrem nadřízeného správního orgánu je odvolací správní orgán vázán a je-li negativní závazné stanovisko potvrzeno, žádosti nelze vyhovět. Soud pak v rámci žaloby proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu může podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumat i zákonnost závazných stanovisek, ze kterých odvolací správní orgán vycházel. Pokud tedy žalobce argumentuje, že žalovaný měl sám věcně přezkoumat negativní závazná stanoviska, tato argumentace se neslučuje se shora citovanou právní úpravou a žalovaný postupoval správně, pokud na závazná stanoviska (či jejich potvrzení) v napadeném rozhodnutí odkázal, aniž by jejich závěry sám přezkoumával (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009, ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113, nebo ze dne 21. 11. 2022, č. j. 4 As 436/2021-28)
19. Žalobce dále namítl, že se žalovaný nevypořádal s jeho odvolacími námitkami. Tato námitka není důvodná. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že „[f]unkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Obdobně z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu také vyplývá, že „[n]evypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Může to však způsobit i nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v jeho nesrozumitelnosti.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84). Jak však konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, „[n]epřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo

zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí.“ (srov. též např. rozsudek ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 382/2018-21).

20. Soud neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. V projednávané věci je nepochybné, že žalovaný na všechny odvolací námitky výslovně nereagoval. Nicméně tak učinil proto, že pokládal podstatnou část odvolacích námitek za nerozhodnou pro posouzení projednávané věci (případně za jdoucí mimo jeho kompetenci), přičemž tuto skutečnost v napadeném rozhodnutí dostatečně vysvětlil. S ohledem na shora uvedenou judikaturu soud konstatuje, že žalovaný v projednávané věci nijak nepochybil. Napadené rozhodnutí obsahuje jednoznačné odůvodnění, proč bylo rozhodnuto tak, jak bylo rozhodnuto – důvodem pro zamítnutí odvolání byla nesouhlasná závazná stanoviska orgánu územního plánování a orgánu státní správy lesů potvrzená jejich nadřízenými orgány. Z toho důvodu nebyla odvolací argumentace v zásadě relevantní, pokud nesměřovala proti těmto stanoviskům. V rozsahu, ve kterém proti těmto stanoviskům směřovala, pak žalovaný nebyl k posouzení důvodnosti odvolací argumentace oprávněn, jelikož její posouzení bylo úkolem nadřízených orgánů územního plánování a státní správy lesů. K tomu soud doplňuje, že žalobce formuloval námitku nepřezkoumatelnosti poměrně obecně a neuvedl jedinou konkrétní odvolací námitku, na kterou by žalovaným nebylo reagováno, přestože 1) byla relevantní pro posouzení zákonnosti rozhodnutí stavebního úřadu a 2) nesměřovala proti obsahu závazných stanovisek (soud zde poznamenává, že drtivá většina odvolacích námitek směřovala právě proti závazným stanoviskům). Není přitom úkolem soudu domýšlet za žalobce jeho argumentaci a dohledávat konkrétní námitky relativně obsáhlého odvolání, na které nebylo reagováno a posuzovat (aniž by na ně žalobce konkrétně upozornil), zda na ně reagováno být mělo. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí proto není důvodná.
21. K věci samé pak soud předně uvádí, že důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce byla nesouhlasná závazná stanoviska orgánu územního plánování a orgánu státní správy lesů. Každé z těchto stanovisek samostatně přitom představuje v souladu s § 149 odst. 6 správního řádu dostatečný důvod pro zamítnutí žádosti. Aby tedy žalobce mohl být se svou žalobou úspěšný, musel by dostatečně zpochybnit zákonnost obou těchto stanovisek. To však žalobce neučinil. Podaná žaloba (stejně jako jeho odvolání ve správním řízení) rozsáhle polemizuje se závazným stanoviskem orgánu státní správy lesů, a to jak z hlediska jeho zákonnosti a správnosti, tak z hlediska dodržení zásady rovného zacházení ve vztahu k okolním stavbám. Nesouhlasnému závaznému stanovisku orgánu územního plánování se však žalobce v podané žalobě téměř nevěnuje, pouze poukazuje na jeho tvrzené nesrovnalosti (bod 25 žaloby). Této argumentaci však soud z níže uvedených důvodů nepřisvědčil.
22. Žalobce vytýká orgánu územního plánování, že jeho záměr označil za nepřípustný, přestože zároveň uvedl, že politika územního rozvoje České republiky ani nadřazená územně plánovací dokumentace, zásady územního rozvoje, nevymezují na dotčených pozemcích žádný záměr, který by byl s navrhovaným záměrem v rozporu. Stejně tak úplná aktualizace územně analytických podkladů ORP Černošice, která proběhla k 31. 12. 2016, neneviduje na dotčených pozemcích žádné záměry, které by byly v rozporu s

navrhovaným záměrem. Soud však ve výše uvedeném žádný rozpor nespatřuje. Orgán územního plánování při vydání stanoviska posoudil soulad záměru s řadou dokumentů v oblasti územního plánování a u většiny z nich žádný rozpor nenalezl. Jeho shora uvedené závěry je potřeba číst tak, jak jsou napsány, tedy že stavba není v rozporu s Politikou územního rozvoje ČR, Zásadami územního rozvoje Středočeského kraje, ani s žádným jiným stavebním záměrem evidovaným v územně analytických podkladech. Nic z toho však nepředurčuje posouzení otázky, zda je stavba v souladu s územním plánem obce Třebotov. K tomu soud dodává, že výše uvedené žalobci vysvětlil již nadřízený orgán územního plánování, žalobce však na toto vysvětlení v podané žalobě nijak nereagoval.

23. Pokud jde o soulad stavby s územním plánem obce Třebotov, orgán územního plánování založil své závazné stanovisko na následující argumentaci (se kterou se následně zcela ztotožnil i nadřízený orgán územního plánování): 1) územní plán obce Třebotov zakazuje v dané lokalitě výstavbu nových staveb, 2) stavba je (přes její označení jako „rekonstrukce“) novou stavbou ve smyslu územního plánu obce Třebotov a 3) stavba je proto v rozporu s územním plánem obce Třebotov. Žalobce však v podané žalobě (a ani ve svém odvolání) nic ze shora uvedeného nezpochybnil. Žalobce netvrdí, že by územní plán obce Třebotov na jeho pozemcích stavbu nových staveb umožňoval, ani nerozporuje závěr orgánu územního plánování, že jeho stavbu je nutno považovat za novou stavbu ve smyslu územního plánu obce Třebotov. Nad rámec nutného odůvodnění soud dodává, že z citace příslušné části územního plánu obce Třebotov, provedené orgánem územního plánování v jeho stanovisku (jejíž správnost žalobce nezpochybňuje) pokládá rozpor stavby s územním plánem obce Třebotov za zcela jednoznačný. Pro závěry orgánu územního plánování pak bylo zcela nerozhodné, zda se v dané oblasti nacházejí obdobné stavby. Z jeho stanoviska vyplývá, že územní plán obce Třebotov připouští existenci chat a rekreačních staveb, ale pouze staveb již existujících v době jeho přijetí, přičemž u těchto staveb umožňuje i rekonstrukce a případné rekolaudace. Co územní plán obce Třebotov naopak neumožňuje, je výstavba objektů nových, což je i případ žalobce, který neprovedl rekonstrukci původního objektu, nýbrž původní objekt odstranil a vybudoval objekt nový – to je však ve zjevném rozporu s územním plánem obce Třebotov, který jako nepřípustné využití dané plochy výslovně uvádí výstavbu nových chat nebo rodinných domů. Soud navíc opět zdůrazňuje, že žalobce nic z výše uvedeného v podané žalobě vůbec nezpochybnil.
24. Soud tak shrnuje, že žalobce závazné stanovisko orgánu územního plánování nijak relevantně nezpochybnil a toto stanovisko (včetně jeho potvrzení) tedy v soudním přezkumu obstálo. Žalovaný proto postupoval správně, pokud odvolání zamítl, jelikož stavbu nebylo pro rozpor s územním plánem obce Třebotov konstatovaný závazným stanoviskem orgánu územního plánování možné dodatečně povolit. Vzhledem k výše uvedenému se soud pro nadbytečnost již podrobněji nezabýval zákonností závazného stanoviska orgánu státní správy lesů. I pokud by totiž ve vztahu k tomuto stanovisku žalobci zcela přisvědčil, nebylo by možné jeho stavbu vzhledem k rozporu s územním plánem obce Třebotov a nesouhlasnému závaznému stanovisku orgánu územního plánování dodatečně povolit. Pouze ve stručnosti lze k této problematice uvést, že žalobní námítky jsou v zásadě shodné s námitkami odvolacími. Nadřízený orgán státní správy lesů se k nim přezkoumatelným způsobem vyjádřil (viz bod 10 rozsudku), soud toto vypořádání pokládá za racionální a žalobce s ním v podané žalobě v zásadě nijak nepolemizuje.

25. Žalobce v podané žalobě rovněž argumentuje legitimním očekáváním. Soudu však není vůbec zřejmé, jaké skutečnosti by žalobci mohly legitimní očekávání založit. Je tomu právě naopak. Žalobci byla opakovaně vydávána nesouhlasná závazná stanoviska dotčených orgánů, nadto lze rozpor stavby s územním plánem obce Třebotov pokládat za vcelku zřejmý. Výše uvedené pak vede soud k závěru, že jestli mohl žalobce v projednávané věci něco očekávat, pak to bylo zamítnutí jeho žádosti, a nikoli dodatečné povolení stavby. Skutečnost, že se v dané lokalitě jiné stavby podobného účelu již nacházejí, nemohla vzhledem k výše uvedenému (viz bod 23 rozsudku) legitimní očekávání žalobce rovněž založit.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

26. Soud ze shora uvedených důvodů neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, a proto rozhodl o zamítnutí žaloby (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
27. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměli úspěch. Úspěšný žalovaný vznik nákladů řízení o žalobě netvrdil a ani ze soudního spisu neplyne, že by mu vznikly nějaké náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. února 2023

Mgr. Lenka Oulíková, v. r.
předsedkyně senátu